

מקיימים:
כוכבית [*]
סולמית [#] -
[40051759] -
סולמית [#]

להאזנה לשיעור
בקול הלשון

073-295-1245 ישראל
USA 605-313-6660

בלבביפדיה עבודת השם - תמצית השיעור - בצק 31:01

מדריגת הקיבוץ שגנוזה בבצק שמאירה את יצי"מ ואת ימי חנוכה

טעמו של המן היה כטעם שד השמן, וידועים דברי הרמב"ן שהחשמונאים טעו במה שנטלו מלכות ואינם משבט יהודה, ועפ"י הנ"ל מובן שורש הטעות, כיון שההארה שהתגלתה בחנוכה היתה מכח השמן ששורשו במן שהתגלה בבצק שהוציאו ממצרים ששורשו בכח הקיבוץ של יוסף, ויוסף מכח הקיבוץ נעשה משנה למלך, א"כ האיר להם הארה של מלכות מכח כך. ובעומק אי"ז מלכות גמורה, אלא משנה למלך, וזה השורש לשמונת ימי חנוכה שמתגלים מכח כך, וזה ההארה של שורש ההצלה בחנוכה ע"י החשמונאים.

קץ שם לחושך - זה הקץ שמתגלה מכח הבצק. וחושך זו יון שהחשיכה עיניהם של ישראל, ההבדל בין אור לחושך זה שבאור רואים את הכללות איך הכל מאוחד, אך גדר החושך הוא שכאשר נמצאים בחושך תופרים נפרדות ואפשר להשיג רק מכח המישוש פרטים, וזה בחינת הגלות שרואים הכל נפרד ולא מאוחד, וזה החושך של יון שהחשיכו את האור של הקיבוץ [שגם בקיבוץ הקיים לא יתגלה האחדות - האחד]. ולכן גלות יון היתה דוקא בפני הבית שבו מתגלה הקיבוץ, כי הם רצו להלחם בכח הקיבוץ עצמו, ולהשפילו לקיבוץ דקילקול שהוא קיבוץ דברים נפרדים הנשארים כ"א כמצאיות לעצמו. וזהו יונים נקבצו עלי.

שורש כח הקיבוץ נאמר אצל יוסף לעינין אוכל. בתרגום אוכל נקרא עיבור. [ובכללות זה מחמת שעיבור נוצר מזיווג, וזיווג נקרא אכילה]. ההשוואה ביניהם זה ששניהם גורמים לבליטת הבטן. הן עיבור - הוכר עובר, והן ריבוי אוכל גורם להשמין. צדיק אוכל לשובע נפשו - מדריגת שבע, ובטן רשעים תחסר אז הם אוכלים יותר זה מדריגת שמונה - שמן, וזו היא תרבות יון - חכמת פיתוח הגוף, מדריגת עיבור, תפיסה של הרחבת הגוף [ולאו דוקא בפועל], משא"כ בקומתן של ישראל מתגלה שצדיק אוכל לשובע נפשו, [ששורשו במצרים בולא נודע כי באו אל קירבנה] והרוחב שמתגלה הוא במדריגת מוחין דגדלות בבחינת בני בינה - מבין דבר מתוך דבר, מדריגת עיבור דתיקון ששורשו אצל יוסף שהוא המשביר, והוא משביר את מדריגת האין נבון וחכם כמון. וזה השורש שבחנוכה מוסיפים נר שמיני יותר מביהמ"ק ולא חוששים לבל תוסיף, מחמת שמתגלה היוסף דתיקון, מדריגת ההוספה במדריגת השמן - מן.

וזהו השורש הפנימי למנהג ישראל לאכול בחנוכה מאכלי שמן [ולא נוהגים לשתות או לסוך שמן] כי השורש הוא באוכל שקיבוץ יוסף שהיתה במדריגת עיבור של מוחין. ולכן פשוט וברור שאין העיקר לאכול מאכלי שמן, אלא את מה שאוכל, לאכול במדריגת החכמה, מדריגת אכלו בלחמי שנאמר על התוה"ק שזה ריבוי מוחין, שהוא השורש של הקיבוץ והבצק שמאיר בימי החנוכה.

כשיצאו עם ישראל ממצרים הוציאו איתם את הבצק, ומונח כאן בעומק ההגדרה מה יוצא ממצרים, כלומר שמהות הבצק הוא זה שיצא ממצרים.

ההפך של האותיות בצק זה קבץ, קיבץ, קיבוץ. ראשית כפשוטו, הבצק נעשה מקמח שהוא פירורים נפרדים, וע"י שנעשה עיסה הוא נהיה מקובץ ומחובר. בתחילה הוא קמח מיסוד העפר - פירורים. לאחמ"כ נותנים בו את יסוד המים. אח"כ הוא טופח ומתנפח מיסוד הרוח. ואז אופים אותו ע"י יסוד האש. א"כ מהות הבצק הוא קיבוץ וחיבור הנפרדים. וזה הכח שעם ישראל הוציאו ממצריים.

כידוע ירדת עם ישראל למצריים ויצי"מ שורשה בירידת אבותינו למצריים, מעשה אבות סימן לבנים, ראשית אברהם ושרה ירדו למצריים ויצאו, לאחמ"כ יעקב אבינו ירד למצריים ויצא במיתתו, וכן זה יוסף שיצא מבית האסורים במצריים, ויציאתו היתה מכח חכמתו, ועלה להיות משנה למלך, גם מכח חכמתו ע"י שהציע לקבץ את האוכל של שנות השובע לשנות הרעב, וכך עשה בפועל. וזה א"כ השורש למה שעם ישראל ביציאתם הוציאו בצק, זה מושרש בקיבוץ של יוסף לאוכל של מצריים.

שורש נוסף במילה בצק זה קצב. על גלות מצריים נאמר ועבדום ועינו אותם ארבע מאות שנה, והשי"ת דילג על הקץ ונגאלו לאחר ר"י שנה. כח הקץ שורשו בקץ שבבצק שיצא ממצריים, כלומר שהתגלה כח הבצק דתקון, וזה הסיבה שיצאו בחיפזון ולא הספיקו לאפות את הבצק, מחמת שכח הדילוג על הקץ התגלה מכח הבצק עצמו. והשורש לדילוג הוא בזה שכשיעקב ירד למצריים פסק הרעב, לכן גם גלות מצריים פסקה קודם זמנה. ויתר ע"כ הרעב עצמו לא היה רעב גמור מכח יוסף, וזה השורש שנגאלו בזכות יוסף.

גלות מצריים היתה שורש לכל הגלויות שאחריה כידוע, שהם ד' גלויות בבל מדי יון ואדום. [נעסוק בגלות יון שהיא ענינה דיומא]. בחנוכה נוהגים לזמר יונים נקבצו עלי, היכן יש גילוי של נקבצו בגלות יון, הקיבוץ של יון היה להלחם בכח הקיבוץ דקדושה שהוא שורש כל הגאולות. וחכמת יון נלחמה בחכמת ישראל [ובפרטות בנינה שבחכמה] בבני בינה. שע"ז נאמר ביוסף אין נבון וחכם כמון.

השורש למה שעיקר האכילה כיום היא פת, זה מכח חטא אדה"ר, שנתקלל בזיעת אפך [לשון אפיה] תאכל לחם. ואם היה אוכל מעץ החיים עיקר האוכל היה פת מן השמיים, שזה מתגלה במן שהוא מדריגת אכילה דתיקון. ומבואר בחז"ל שבבצק שהוציאו ממצרים היה טעם מן, כלומר שביצי"מ מתגלה עליה ממדריגת אכילת פת של בזיעת אפך למדריגת אכילת פת מן השמיים מדריגת מן שהיה בה טעם מן. וזה התיקון לחטא אדה"ר. והשורש לזה ביוסף זה שמכח הקיבוץ אוכל לשנות הרעב הוא עולה למדריגת משנה למלך.